השלמתי גם עם אהוד, כי סיפרתי לו על כדור־השלג ועל הבורסה. הוא אמר לי אז: „חווה, את לא נורמאלית! את לא רואה איזה טיפוס היא? היא תכרה לך קבר!" ובדיעבד — זה מה שקרה. היא כרתה לי קבר!

אהוד אמר לי: „חווה, היא אסון חייך!" ואני לא שמעתי בקולו! וזה העונש שלי עכשיו!

אני מעדיפה לא לדבר על הוידיאו ועל הילד, כי העיתונאים יעשו מזה צימעס!

עד פרשת הסתדרות־הרוקחים, היה־סים בינינו היו בסדר. היינו יוצאים עם אביבה ובעלה למיסעדות, גם את אהוד גררתי איתנו. אבל אחרי סיפור הסתדרות־הרוקחים הוא ביקש לנתק מגע.

יום אחד בעלה בא וסיפר כי הכניס בחורה להריון וצריך כסף. אביבה סיפרה שהם התמוטטו כספית. לא שמעתי על מעילה מפיה, אבל קראתי על כך בעיתון כל־העיר. אביבה לא רצתה לשבת בבית־סוהר ושילמה את הכסף. היא נשארה חייבת למלווים בריבית, היתה לחוצה בכספים, ומכרה את כל רכושם, כולל אוטו.

אבל אני אמרתי 'A friend in need is a friend indeed' הלכתי איתה בלי להתבייש ברחוב. כל ירושלים ידעה על הסיפור, היא היתה „פוסטר בעיתון" — כמו שהיא אמרה. עזרתי לה גם מוראלית וגם כספית. קניתי לי ולה אותו הדבר בסופרמרקט.

אני לא יודעת כמה כספים נתתי לה. שילמתי ריביות של 100־200 דולר, ואת הצ'קים מהחשבון של מלבסקי נתתי לה, את כולם, את כל עשרת הצ'קים. זה כסף שלי שנתתי לה. 3,700 דולר. ועוד 2,500 דולר שנתתי לה והיא לא החזירה. את זה נתתי לה חמישה ימים אחרי האסון, אחרי המיקרה הטראגי שקרה.

אביבה הסתבכה במישפט אזרחי — לא פלילי, חס־וחלילה — והיתה צריכה לשלם פיצויים לעובדים.

אני יודעת שכבוד השופטת אוהבת קצר, ואני מספרת סיפורים!

★ ★ ★

את גברת מלבסקי הכרתי אצל דוקטור פכטהולד. בשנת 1977 או 1978. הוא היה רופא הומיאופת, בן 85, יהודי נחמד. באתי אליו עם הילה, בגלל בעיות אלרגיה. ישבנו בתור ושוחחתי איתה אנגלית. שיחת־חולין. נפגשנו שם פעם־פעמיים והתיידדנו. היא כתבה לי מיכתבים כי רצתה להביא תרופות טיבעוניות מחו"ל. היה לה רעיון להקים עסק של הומיאופתיה. היא גם רצתה לייבש את ים־המלח, ולהביא תרופה נגד הזדקנות ולמניעת־קמטים.

והנה, רוצה הגורל, ויש כנראה יד־מכוונת בעולם! ופיתאום יום אחד אני מופיע אצלי בבנק עם גברת מלבסקי, והוא אומר לי שהיא דודה: „זו אין א לובלינער."

אני לא יודעת אם היא באמת היתה דודה. אבל אם אבא אומר לי שזה לבן — זה לבן! מילה שלו היתה מילה. לאבא היו המון היכרויות עם תושבי־חוץ, וזה שאבא בחר דווקא בה לעשות איתה עסקים — והוא היה איש חשדן — אז כמובן שהאמנתי לו.

לא היו לי הרבה דודות במישפחה. אמי היתה אשתו השניה של אבי. מישפחת! הראשונה ניספתה בשואה, בבית לא דיברו על מישפחה.

אבא אמר לי שהוא רוצה לתת לי כסף. אבל לא רציתי להיות כמו אבא, שכל היום ישב בבית ושמר על הכסף. אבא לא היה הולך לליל־הסדר, אם היינו מוזמנים לדודה, כי הוא לא רצה לעזוב את הכסף בבית. אני לא יכולתי לחיות ככה. אז אמרתי לאבא שימצא דרך לשים את הכסף בבנק, כדי שאוכל להשתמש בו. אבי לא נהנה מגרוש אחד כל ימי חייו, הם גרו בדירה של שני חדרים.

בקיץ של 1981 אבא נתן לגברת מלבסקי את ה־25 אלף דולר הראשו־נים. אצל דוקטור פכטהולד. התברר לי שגם דוקטור פכטהולד היה סוחר־דולארים, וגם מלבסקי התעסקה בדר־לארים וזהב. דרכה אבא רצה להלבין בשבילי את הכסף.

אמי לא ידעה כלום על הכסף, גם אחותי לא. אני חושבת שהוא בחר במקום של דוקטור פכטהולד כי הוא רצה שכולנו נראה כמה הוא נותן לה. הוא גם נתן לה טרוולרס־צ'קים, כדי שהיא תפדה אותם באמריקה ותחזיר לו דולארים ירוקים. הוא אמר לה שכאשר תחזור ארצה, שתהיר על הכסף ותפתח חשבון בשמה, עבורי.

נסעתי למצריים ב־1981, והיא שוב באה לארץ, ואני נתן לה עוד 60 אלף דולר. שוב אצל פכטהולד. מתוכם היו 10 אלפים דמי־תיווך עבורה, על כל מיני עסקות שעשתה בשבילי אבא, והיתר היה בשבילי. את 75 אלף הדולר היא היתה צריכה לשים על שמה ולשעבד זאת לי. לא היו לי אז תוכניות לכסף, לא היה לי צורך בכסף.

אני נפטר ביוני 1982. טילפנתי לה מהבנק בתל־אביב והודעתי לה. אחר כך סיפרתי לאביבה שכך עשיתי, ואביבה אמרה לי: „את מטומטמת! בהמה! כעת לא תראי יותר את הכסף בחיים!"

אבל אביבה טעתה. בשנת 1983 נפתח חשבון על שמי בירושלים. אני לא התייחסתי לכסף הזה. כבוד בית־המישפט לא מכיר אותי, אבל בשבילי כסף שלא עבדתי בשבילו לא מגיע לי... אבל גברת מלבסקי חזרה ארצה, היא התחבקה והתנשקה איתי וניחמה אותי על מות אבי, כשאביבה גרונות אפילו לא הופיעה להלוויה!

שלחתי אותה לפתוח לי חשבון, לא בנוכחותי, כדי שלא יידעו שזה כסף שלי. הבנתי שיש ייפוי־כוח, כי כאשר רציתי למשוך כסף, באמת נתנו לי למשוך. אז הבנתי שהכל בסדר. בבנק ידעו שהיא דודה שלי ויש יחסים מיוחדים בינינו.

היא הפקידה 12 אלף דולר בחשבון־חיסכון, כי אבא אמר שזה כסף בשבילי, ושאהוד לא יידע. אבא אמר שכל אשה צריכה „קניפלע".

בשלב זה החלו השופטים חוק־רים את חווה על שיטת־ההפקדה.

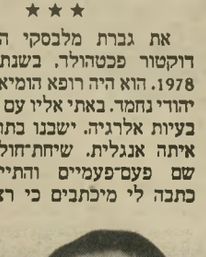

„אבי היה בשבילי הכל! הערצתי אותו הכי בעולם. היית הבת האהובה עליו. נקראתי על שם אמו והייתי דומה לה ולו."

הרי היא סיפרה שהמנטאליות של אביה היתה ללא בנקים וללא הפ־קדות – אז מדוע פיתאום השתנ־תה המנטאליות? מדוע לא מסרה לה מלבסקי את הדולארים הירו־קים ליד, כדי שתשים אותם בכר־הפוך, כמו קודם!

לא רציתי לחיות כמו אבא, עם כסף מוזמן בבית! רציתי שזה יהיה חשבון דולארים של תושב־חוץ ויזכה בעמלות מוקטנות לתושבי־חוץ, ואפשר לקנות ניירות־ערך בבורסה בחו"ל.

מלבסקי אמרה שייכנס עוד כסף. היתה ידידות בינינו, ולמרות הבדלי־הגיל, אני מאוד חיבבתי אותה. הייתי מצלצלת אליה, לי אסור היה לכתוב לה, כי בעלה לא ידע על עסקיה. היא כתבה לביתי.

לא חששתי שאהוד ימצא את המיכתבים, כי הייתי מוציאה אותם קודם מתיבת־הדואר, והחזקתי אותם אצל אביבה, יחד עם פינקסי־הצ'קים וכל הניירת. זה לא יפה, זה אפילו מכוער מאוד, שלא בעלי ידע ולא בעלה ידע. אבל ככה זה היה.

היא קנתה ומכרה מניות לפי בקשתי. אלה כספים שלי, ושלי בלבד. על כל דולר שם אבי עבד קשה מאוד: היא היתה אשת־קש.

★ ★ ★

האמנתי בה והיא גם הוכיחה את עצמה. כשבאתי להוציא כסף, בינואר 1984, כבר לא עבדתי בבנק ולא היתה לי משכורת, ולא עלה על דעתי שאין לי ייפוי־כוח. גיליתי שהוצאו 25 אלף דולר בטלקס. ראיתי שהועבר בנובמבר 1983 כסף. הלכתי לאביבה לספר לה. אביבה אמרה לי שזה נראה לה מאוד חשוד. טילפנתי למלבסקי לברר, והיא אמרה לי שהיא תבוא ארצה ותסביר, כי לא מדברים על כסף בטלפון.

במאי 1984 הגיעה מלבסקי ארצה. אביבה נסעה כמה ימים אחרי זה לארצות־הברית, כי רצתה לעזוב את הארץ. לקחתי אותה איתי, כי רציתי שתכיר את מלבסקי.

באנו לאחיה של מלבסקי, נתן שפאן. היא רצה כלפינו במדרגות, כי לא רצתה שאחיה וגיסתה ישמעו. שאלתי על הכסף, אמרה שהפקידה כבר 760 דולר על חשבון.

ב־1985 חשבתי שאצא עם בעלי ל־חוץ־לארץ לשליחות, וחשבתי שאצ־טרך את הכסף באמריקה. אז מה אם היא לקחה את ה־25 אלף דולר? היא מישפחה שלי, ואני מאמינה לה: היא לא התכחשה לכסף ואמרה לי שלא אדאג.

ביוני 1985 אביבה נסעה לאמריקה, ונתתי לה את מיספר־הטלפון של מלבסקי. מאביבה לא הבנתי אם היא נפגשה איתה שם, כי היא כל פעם אמרה משהו אחר, אבל מלבסקי צילצלה לי ואמרה שאביבה מציגה את עצמה כשליחתי, ומבקשת שאתן לה את הכסף. אמרתי למלבסקי לא לתת לאביבה כסף!

באוגוסט 1984, רציתי להוציא את היתרה מהבנק, והתברר שאין ייפוי־כוח, היה בלגן במחלקה ויפוי־הכוח אבדו. אביבה אמרה לי לחבר אחד ועוד אחד. היא קראה לי: „מוח אפ־רוחז!" היא אמרה לי שמלבסקי התחמקה ממנה בארצות־הברית, והצה חסר ייפוי־כוח, והיא מנסה לגזול ממני את הכסף.

הפקיד בבנק פחד שיפטרו אותו מהעבודה כי נתן כסף בלי ייפוי־כוח, ואז אביבה מילאה ייפוי־כוח, כדי שלא יכירו את כתב־ידי, ואני חתמתי, כי הכרתי את חתימתה של גברת מלבסקי. אני מקבלת את דעתה של אביבה, שהיא צודקת ואני צריכה לקחת את היתרה.

מהכסף שהוצאתי נתתי לאמא כסף שתפתח חשבונות־חיסכון לילד ולילי־דה. נתתי לאחותי כסף לנסוע לפאריס, לקנות בגדים לבוטיק. הוצאתי על האוטו שלי. לאביבה נתתי 3,700 דולר, למארוקו לקחתי 5000 דולר, וכך הלך הכסף.

★ ★ ★

כאן סיימה חווה יערי את עדותה ביום הראשון. למחרת עלתה על דוכן־העדים בבוקר, עיניה היו אדומות ונפוחות, כאילו בכתה בלילה. היא לבשה שימלה גדולה ורחבה, ועמדה מוכנה להמ־שיך ולענות על שאלות סניגוריתה, הד"ר עדנה קפלן.

אחרי שוויפתי את ייפוי־הכוח, קיבלתי 26 אלף דולר, בשקלים, מה־בנק. נסעתי עם אביבה ובעלה לעיר העתיקה, ושם החלפנו את זה לדול־ארים. קיבלתי 23 אלף דולר, כי יש הפרשי־שער. את הכסף החזקתי אצל אביבה, כמו את הניירות, הצ'קים והמיכתבים.

בפברואר הגיעה המנוחה ארצה, ו־התקשרה אליי מירושלים. היתה שיחה רגילה, בחביבות. היא אמרה שיש לה פטנט מיוחד לנושא ההתקמטות, והיא חייבת ללכת לדוקטור פכטהולד. אני מצטערת, אך אני מוכרחה לומר את האמת, שדוקטור פכטהולד לא התייחס אליה כל־כך יפה, כי היא נידנדה לו. ואני הבטחתי ללכת איתה אליו.

אמרתי לה על הכסף שהיא הוציאה, על ה־25 אלף דולר, והיא אמרה שאין בעיה. היא ראתה שאני התחלתי להשתמש בכסף שהיה בבנק, ושאלה אותי: „למה השתמשת? הרי רצית קניפלע?" אמרתי לה שפיטרו אותי מהבנק, ואני צריכה כסף.

אז כבר ידעתי שאלימלך רם נסע לאמריקה, אהוד ויתר לו, ולא אצטרך יותר כסף באמריקה. ואמרתי לה שכבר זאת אצטרך את הכסף בארץ.

היא ביקשה שאביא לה מיוודה מרחוב הגידם בירושלים, לבית־אחותה

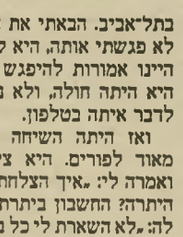

„מרכז חיי היה בבית. כל מה שרציתי היה שאהוד יהיה מרוצה ושהכל יהיה יפה. לא ראיתי בזה שום בושה."

בתל־אביב. הבאתי את המיוודה, אבל לא פגשתי אותה, היא לא היתה בבית. היינו אמורות להיפגש אחר־כך, אבל היא היתה חולה, ולא נתנו לי אפילו לדבר איתה בטלפון.

ואז היתה השיחה מהבנק, סמוך מאוד לפורים. היא צילצלה מהבנק ואמרה לי: „איך הצלחת לקחת לי את היתרה? החשבון ביתרת־אפס!" אמרתי לה: „לא השארת לי כל ברירה, כי נעלם ייפוי־הכוח, ואת ואלוהים יודעים שכל פרוטה שחוקה היא של אבי," אבי כבר נפטר אז. היא ענתה לי: FUCK OFF! ואז זכרתי את הקול הסמכותי של אביבה גרנות, שאמרה לי: „אני צדקתי! היא מתכחשת!" צילצלתי מיד לאבי־בה, והיא אמרה שחייבים לדבר איתה.

באתי לתל־אביב וקבעתי עם מלבסקי פגישה בין יום שני ליום רביעי. היא רצתה להיפגש כדי ללכת לדוקטור פכטהולד. קבענו לדבר שוב בטלפון ולקבוע פגישה ליום חמישי.

באתי לתל־אביב, צילצלתי אליה, היא לא היתה בבית. השארתי לה מיספר־טלפון של אביבה, כי, כרגיל, הייתי אצלה. היא החזירה טלפון וקבענו לשעה חמש. עזבתי את בית אביבה ונסעתי לכיוון בית אמי, כי היה פורים והילדים היו אצל אמא. קבעתי אז עם מלבסקי ליד בית־המירקחת טבצ'ניק. אבל הפגישה לא התקיימה, כי הכבישים היו סתומים בגלל פורים.

קבענו ליום ראשון. היא אמרה לי ביום חמישי שהיא רוצה לחזור יותר מוקדם לאמריקה, כי יש מריבות בין אחיה ואחותה. צילצלתי אליה ביום שישי, אבל היא לא היתה, ואמרו לי שאי־אפשר לטלפן יותר מאוחר, כי הם דתיים ושומרים שבת. אמרתי להם שגם אני שומרת שבת.

בצאת השבת — אני לא יכולה להישבע לאיזה טלפון טילפנתי — קבעתי איתה שתהיה פגישה ביום רא־שון. אני לא רציתי שהפגישה תיתפשל.

בשעה שבע היה לי טלפון מאביבה, שאמרה לי שעליי להיות דחוף, ביום ראשון בבוקר בתל־אביב. היא אמרה לי שאני חייבת לבוא בכל דרך, ושלא אבוא בגולף, כי האוטו הזה נתקע כבר כמה פעמים. היא אמרה שאבוא בטוח, ואבקש מאהוד את הסובארו או שאבוא בשרות מוניות. חבל שלא באתי בשרות־מוניות!

★ ★ ★

באתי ביום ראשון בבוקר, בשעה 11 בערך, לאמי. משם נסעתי לאביבה. אני לא רוצה להישבע על שעות. הייתי אצל אביבה, והיא אמרה שהיא לחוצה וצריכה 2,500 דולר להחזיר למלווה־בריבית, כי היא כבר איחרה בעשרה ימים. היא אמרה שהוא לוחץ ומאיים עליה.